

tijd', onlangs verschenen bij de Bezige Bij. Een van de opstellen in deze bundel behelst de zogeheten 'marginale' poëzie. U kent ze wel: gedichten in de knop gebroken, geschreven door dichters die graag willen maar niet kunnen, en uitgegeven in eigen beheer (lang leve de *desk-top publishing*!) of door randgroepuitgevers die er niet toe doen. Deze marginalen blijken een te gemakkelijke prooi voor iemand met een vileine pen als die van Schouten, die er net even te gretig opduikt om niet de verdenking op zich te laden dat hier vooral de zucht naar leedvermaak wordt bevredigd. Nederland telt hooguit een paar honderd geaccrediteerde poëten, wier werk verschijnt in de reguliere literaire tijd-

schriften en bij gevestigde dito uitgevers. De verhouding dichter/lezer loopt daarmee zo'n beetje een op een als we er vanuit gaan dat de gemiddelde verkochte oplage van een bundel zelden meer dan een paar honderd exemplaren bedraagt. Elke dichter z'n eigen lezer en omgekeerd. Onder dit dunne vliesje officiële poëzie, schrijft Schouten in een hoofdstuk dat de weinig subtiele titel 'Kleingoed en puin' meekreeg, "dampt en krioelt het van nog veel meer dichters en hun in eigen of buurmans beheer uitgegeven verzen, de eendagsvliegen, de kneuzen, de gefrustreerde hemelbestormers, de net niet goeie dichters, de zwervers en de Vlamingen." De criticus beklaagt zich erover dat hij ermee wordt dood-